

Sygn. akt I CSK 36/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa "P... " spółki z o.o.

w B.

przeciwko K.Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej K.Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /16 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 38 k.c. w zw. z art. 95 § 2 k.c. i art. 66 § 1 k.c., przez nieuzasadnione uznanie, że przesłanie w formie korespondencji e-mail projektu umowy przez pracownika

powodowej spółki stanowiło wiążącą ofertę zawarcia umowy podczas, gdy projekt ten został przesłany przez osobę nie wchodzącą w skład organu reprezentacji powoda ani też nie legitymującą się umocowaniem do reprezentacji powoda w tym zakresie; art. 65 § 1 k.c. przez błędną wykładnię oświadczenia woli złożonego w imieniu powoda przez pracownika, w postaci przekazania pozwanej projektu umowy oraz naruszenie tego przepisu przez nie znajdujące oparcia w okolicznościach towarzyszących jego złożeniu uznanie, iż oświadczenie to stanowi ofertę w rozumieniu przepisów k.c. podczas, gdy z okoliczności takich jak: wcześniejsze przekazanie przez członka zarządu strony powodowej cennika o odmiennej treści, pochodzenie projektu umowy od pracownika, niebędącego reprezentantem powoda oraz zaproszenie do kontaktu z przedstawicielem powoda celem dalszych negocjacji, wynika, że stanowiło ono co najwyżej zaproszenie do negocjacji w rozumieniu art. 71 k.c.; art. 60 k.c. przez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie doszło do zawarcia umowy w formie pisemnej, nie uzgodniono istotnych postanowień umowy w drodze rokowań, zaś jej ewentualne zawarcie mogło w stanie faktycznym sprawy nastąpić wyłącznie na skutek oświadczeń woli złożonych w sposób dorozumiany - przez jej faktyczne wykonanie i w konsekwencji brak uwzględnienia jako elementu treści oświadczenia woli pozwanej faktu, że nie podpisała ona projektu umowy zaproponowanego przez powoda; art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię oświadczenia woli złożonego przez pozwaną w formie dorozumianej, polegającego na wykonywaniu umowy w zakresie przyjęcia automatów i korzystania z nich jak dzierżawca w sytuacji, gdy pozwana nie podpisała umowy w zaproponowanej przez powoda treści i w konsekwencji nieuzasadnione uznanie, iż pozwana zaakceptowała zaproponowane przez powoda postanowienie w zakresie wysokości ceny, a tym samym zawarła umowę o treści odpowiadającej w tym zakresie przekazanemu projektowi umowy w formie pisemnej; art. 693 § 1 i 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, pomimo że prawidłowa wykładnia oświadczeń woli stron prowadzi do wniosku, iż zakres oświadczeń woli stron nie objął istotnego elementu, jakim jest wysokość czynszu; art. 6 k.c. wskutek uwzględnienia powództwa, pomimo, że strona powodowa nie wykazała umocowania pracownika do zawarcia umowy z pozwaną oraz wysokości umówionego czynszu dzierżawnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pozwana wywodzi z dopuszczenia się przez Sąd drugiej instancji naruszeń powołanych w skardze kasacyjnej przepisów.

W świetle poczynionych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych, które są wiążące w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), brak jest podstaw do uznania zaskarżonego wyroku za oczywiście nieprawidłowy. Jakkolwiek pozwana nie podpisała przesłanego jej druku umowy o współpracy dotyczącej dzierżawy i serwisu urządzeń do sprzedaży gorących napojów i przekąsek, to jednak po zamontowaniu tych urządzeń przez stronę powodową i przesłaniu pozwanej projektu wspomnianej umowy wykorzystywała te urządzenia, zaś strona powodowa świadczyła usługi serwisowe i co istotne pozwana nie

zgłosiła zastrzeżeń odnośnie do wskazanej w przesłanym jej druku umowy kwoty czynszu dzierżawnego, zaś jej uwagi dotyczyły innych postanowień umownych. Pozwana nie zgłaszała też uwag do określonych w protokołach przekazania urządzeń kwot czynszu dzierżawnego. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, iż nie została między stronami uzgodniona wysokość czynszu, skoro pozwanej zostały przekazane przez stronę powodową urządzenia, zaś pozwana jej wykorzystywała w prowadzonej działalności gospodarczej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

ał